

Je čtvrtek šestého dubna, posloucháte Studio N, tady je Filip Tytlbach.

Dnes o tom, co prováděl Miloš Zeman.

Co dělal a co říkal Miloš Zeman mezi Breznem 2013 a 2023?

Nová kniha z Edyce N tohle jsme chtěli, prezident Zeman, slova a činy, zachycu je chronologicky prezidentství bývalé hlavistátu.

Co si z jeho desetileté éry na hradě můžeme odnést?

A proč by se ještě mohl vrátit?

O tom si teď budu povídat s autorem knihy a editorem...

Kdo je popelníč?

Zahraniční redakt sedeníku N. Honzou kudláčkem.

Zdravitě.

Dobré, odpoledné večer, ráno a tak dále.

Popelníček, my máme popelníček novým mochodem, který jsme nechali vyrobit v rámci tvoji knihy jako mérč.

Jeho mám doma.

Říkají mérč.

A co to je?

Já nevím, protože...

Prostě neklapají do toho mordbuku, když spolu hovoříme.

Promiň.

Tak, popelníček nemám, ale mám přece bůj tvoji knišku a tak kniška se měnuje tohle jsme chtěli.

A moje otázka z ní chtěli?

No jasně, že chtěli.

No, jdíť právě proto, že to tak měnuje.

To vymyslel náš řiditel,

vydavatelství Jancim Kanič, to je jeho nápad, který, musím říct,

že na začátku úplně se mi nalíbil,

ale čím dál tím víc, zisťu i z reakcí lidí,

že to je vlastně geniální nápad.

Protože vystu je to podstatu.

My tam vlastně je to i změňujeme v té knize,

že Miloš Zeman byl samozřejmě demokratický,

zvolený prezident, a to ne je jednou,

ale dokonce dvakrát na po druhé dostal vízlasy,

naž na po prvé, to znamená, lidi po pěti letého znali,

nejenom, že na začátku před první volbou

si směl spomenout, kdo to je,

protože tady byl předserou vlády,

předserou sněmovny, předserou sociální demokracie

a měl za sebou nějaké výsledky,

ale vlastně po těch jeho prvních pěti letého

už všichni vědili to, jak se chová jako prezident

a nemohou se z toho vylhat, koho volí a tak dále.

Proto...

No počkej, já neměl, že tak víš,
že všichni chtěli, že? Ne, všichni chtěli, ale je potřeba brát,
že to byl prezident nás všechno hlava našeho státu
ať chceš nebo nechceš, tak to v demokracii chodí,
velice často to znamená, že volby dopadnou,
jinak my si představujeme právě,
fungujeme jako celek, jako společnost,
to znamená, že je to vždycky nějaký kompromis,
vždycky budou lidi, kterým se vždycky všechno něco,
nebude líbit, nikdy se nebude líbit všechno všem,
to znamená, i tohle to byl ten výsledek, a takhle to prostě bylo,
a výsledkem je, že tohle to, co jsme tady zažili 10 let,
jsme prostě chtěli, a tak jsme to dostali.

A tím názvem tohle jsme chtěli, tak trochu vlastně říkáš,
že jsme věděli, do čeho jdeme?

Já jsem to třeba věděl, do čeho všli.

Oni? Oni.

Takže říkáš tím, že jsme takový trochu
někom masochistický národ, se z konik sebe poškozování nebo?

Ne, ne, to by se se takové úplně nepřehádnil, ale já si myslím, že Miloš Zeman něco stělesňoval.

Za mě, když se to snažím vždy definovat, tak já to moříkám, to socialistické retro.

Miloš Zeman je podobný jako, a to je zase neoběvů žádnou Ameriku,
vždycky to také, je podobný jako část populace,

a opačně část populace cítí, že Miloš Zeman je,

nebo byl podobný jim ve spoustě ohledu, jak se choval, bylo jim,

to sympatická někomu, to nebylo sympatická někomu, ano,

a tí lidé, kterým to bylo sympatické, kteří chtěli někoho takového, kterým se líbilo,

já nevím, tento dokázal jim natřít, jako monpr mluví někde z prostě, ale...

Buranství.

No no, to by se to ša líbí, že to někdo v hospodě, jako takhle se věádří OK.

On se takhle věádří jako prezident, a zase jsou lidi, kterým se to líbí,

a vyhovujem takový stil, chtějí takového člověka prostě v té funkci, takže ho zvolili, je to tak, že ke
zvolení prezidenta, tedka prezident Pavel,

pokud se pomocou dostal zhruba 3,5 milióno hlasů, ale za miloše Zemana myslím,

že to bylo v první volbě 2,6 a v druhé 2,8, to znamená 2,8 milióny hlasů přibližně je plus, minus,

to je počet hlasů, které v necelem 11 miliónovém státě stačí ke zvolení hlavou státu prezidentem.

Měl by ten název i v případě Václava Havla, protože to jsme taky chtěli, stejně jako Václava Klause?

No vidíš, to je dobrý, to musím naši mořitětely říct, že vlastně je to vlastně takhle, to si vlastně
dotáhnul ještě dál,

a no, je to vlastně postatě tak, tohle je vždycky, chceme, proto to tak jako je.

V tý knišce, kterou držím v ruce, je Honzo díra, velká díra na obalce.

To jsme chtěli užetřit na papíru nebo co to je?

Podívejte se milý pane redaktore Tim Pechu. To jsou informace, které se nezdělují ani půvabným

moderátorům,
kteří by je na víc ani nepochopili.
A tady to musím do vysvětlit, že si tady nedílám legeraci s Filipa z výzvěže, nebo já nevím,
že to je vlastně parafráze citátu Prezidenta Republiky Miloše Zemana,
který použil v pořadu partijester Zítomankovou, kde se ono bylo běžné,
a zase všechny podle mě to vědím, měli by to asi vědět, prožívali to deset let,
ono se velice často naváží do moderátorů i do těch, kteří s ním,
kteří mu přihrávali a pomáhali mu z tímho vyprávěním a tak dále,
a ještě daleko častěji, kteří se neopak tolik neuměli bráni nebo nebráněli se,
ještě daleko častěji, pokud byli třeba ženy speciálně,
do terezie se tady pustil speciálně v tomto vydání, o kterém je řeč častěji
ještě navíc, než to u něj bylo obvykle, myslím, že se to nesetkal úplně
s takovou odvězvou nebo reakcí, kterou se to mělo setkat,
a on tady je reagoval na nějakou její otázku týkající se, myslím, že tajných služeb a tak dále,
a tím latím způsobem prostě jí odpověděl.

No a ta díra, co teda?

No a ta díra, tak dobře já to teda prozradím, původněmu monitorový,
tak je to budí díra, který to jistě pochopí, brzevony Filip, docela chytrý.

Je to díra dohlubin, teda, tak se to vykládáme.

My tomu říkám, pracovně díra miloše zemaná,
ale legenda je zatím docela dobrá, je potřeba říct, že ten nápad vymyslela naše grafička Evaš
Krovinová, která se věnuje přípravě kněch FEDICI N.

Tohle byl její nápad, který asi také vecházel z jejich pocitů s těch desetilet života s milošem
zemanem.

Evaš Krovinová dělal o válku i mě, byly jsme to vždycky, to je vlastně s geniálním nápadem.

A to je taky, no no, to to řekni, teda řekni jako, kdo,

že existuje občas pár lidí, kteří to nemají doma.

Byly jsme to vždycky, říkal jsem, ale myslím to o válku.

Ale to o válku.

Na té o válce je takové zrcadlo, na kterém se člověk vidí rozmnoženě.

A tahle ta díra, vlastně ta legenda, zatím je taková, že to není jen takopičejná díra, přece jenom jako
je to kněha o prezidentowi,

je to vlastně díra, která vychází sté první takzvané fotografie v těch falešných barvách černé díry
M87,

jdům určitě si všichni pamatují, protože v těch správách, když předpále si objevila, taký viděli, je to
taková zdání až úsměvů.

Tehle černé díry, tak vlastně ten obrys toho, tehle černé díry, tak vlastně tvoří, tvoří ten obrys, tehle
díry tady na obálce teda řekni.

A co tím je vaš Krovinová potažmoty jako autor, který to dovolil, chcete říct?

No, máme ještě jedno takové další vysvětlení, které ale tady nemůžu říct, protože si myslím, že
někteří to budou poslouchat před 22. hodinu,

jenom můžu napovědět, co vysí to trošku s Doslovem od Jana Simkaniče, který je na konci knihy,
jakož to tak u Doslovu bývá.

Ale musel by se zeptat asi hlavně, jak by vysetla teda ten svůj záměr, ale já jsem, jak jsem říkal, no

říkáme tomu díra, že me loše zemana.

No, vážně, ty se zdal tu práci a skoro den pod ní se sprohrabal stovkami tisíce různých citátů, různých situací,

ve kterých se Miloš Zeman objevil, různé činy bývalého prezidenta, jakí to bylo?

Jsem se zrovno chtěl napít. Dobře, tak já nežil odpovím. Já jsem vlastně dělal tu práci na dva krát.

Tak kniha vznikla původně nějak kniha, vznikla v tom,

já to vlastně i v tom, v tom, v té knize tak nazývám rok, který mohl být, ale nebude poslední, jen pátí.

Tady jsme v roce 2017, kdy se blížil pomolu konec mandatu Miloš Zeman a toho prvního,

a nějak napadlo, protože přibývali takové těho historky, těho minely, těho skandály, fopa, vulgarizmy v Českém Rozla se a jinde

správě už se obyvovali o věci, které na Pražském Hradě dělá jeho kanclér, jeho neformální poradce a tak dále, tak dále.

Já jsem si říkalo, že by se, že by stalo za to, si to začít a pisova, že z toho třeba je něco bude.

No za chvíličku si mi už začalo zdá, že z toho pravdu něco začíná být, přibývalo to.

No a nakonec jsem vlastně se psal celé to první 5 leté období, nebylo úplně celé, protože vlastně říkam,

bylo to ještě před tím před tou druhou volbou prezidentskou zemanovou, protože jsem si říkal,

až ten soupisk budu mít dotový, tak ho zkusím někde zvěřit na internetu elektronickou formou a aby se k ní mohli dostat lidé voliči,

aby to mohlo posloužit jako jeden z podkladů pro voliče v tom udělací názor, protože spoustu těch věcí,

opravdu je to lidé, tak něha má 300 strán a je plná, tak jako nabitá těmi zemanovými slovy a činy.

A spoustu z nich si nozí pamatujeme, protože se třeba ní zapomenout nedají, některé z nich, hlavně ty nejvhlášenější.

Spoustu z nich jsme, ale třeba už jako pozaponili, vytěsnili, protože jak známo tak lidská paměť funguje,

takže je to takový vlastně evoluční biologický obraný mechanismus, že vytěsňuješ nějaké negativní myšlenky,

protože nemáš tam není prostoru zároveň, potřebaš, aby tě neubíjeli, aby se s mógli soustřetit.

Takže to je to vytěsnění, taky možnáš jít ta třetí skupina, těch událostí slov a činu, které ti utekli,

protože to byl takový vodopát, taký kilomet, že se nedalo stíhat všechno, a taky ne, každý sladuje pořád správě nebo aspoň ne, třeba deně, a tak dále.

Takže spůsta věcí tímhle autec.

No a já jsem si říkal, tak třeba to pro někou ryby, třeba pro jednoho voliče, to měl nějaký smysl s to přečte a udělá si názor na záchodě toho, jak bude volit.

Takže to s věřením.

Honza Simkanič měl tedy svůj web, protože to je publicista, tak měl svůj web, kde měl svoje čtenáře a jemu se to zalíbilo, tak jsme se dohodli,

on to tam vlastně vydál, mělo to tam docela i dost přečtení a stažení tehdy.

A jestli to nějakou ovlivnilo, nevím, ale jak dupali volby ve 2018, samozřejmě víme, mělo, že Zemán dostal ešte víc hlasu,

než předtím, tak možná to zafungalo obráceně.

No ale tedy, že skočím v čase do loňského roku, to znamená rok 2022, tak jsme to už zase z Honza Simkaničem už tady v deníku n,

v rámci edition, začali si tím zabívat, jestli to před jenom neskompletovat a nakonec jsme se dohodli, že jo, takže já jsem dostal

za úkol sepsat těch dalších pětlet z Zemánová mandatu a výsledek je vlastně ta kniha, která už dneska funguje,

nebo existuje fyzicky jako papírová kniha, ale úplně čerstvě máme ještě i elektronickou podobu v podobě i bůku.

My se li bych to funguje jako takový archiv? Já jsem tady jako na mátku nalistoval a vidím, že v roce 9.

Jo, to jsem se chtěl taky zeptat, rok 1. rok, 2. rok, 3. nejsou tohle názvy knih Václava Kluze?

Ale to jsou, to jsou zlevětičky. Nepřipomínáme to tady.

Já bych to potrubil.

Dvojí toho vonovou.

Daleko významnější publikace, daleko významnějšího autora, k tomu to, já nevím, jak to nazvám, k tomu to pamfletům.

Honzo, honzo, ty si byl velmi podrobný. V roce 9. Miloš Zemana, mezi lety 2020, jedna, ne, mezi lety 2020 a 2021 si psal.

Já jsem července je hlava státu, nadvolené opět v Nové Meseli a opět brázdí místní rybník v nafokovacím člunu.

To mi měl dát co jako voliči. Tady ta informace.

Ten kompletní obrázek, protože, protože jasně někte říčte...

Ježíš, pardon, je byl v tom akváriu při covidu.

Máme tam, a tím letím vlastně Filip Podprahově zděluje informaci, že kniha obsahuje i fotografie.

Které zachycují důležité okamžiky spojené s prezidentstvím Milošem Zemana.

A zhruba to vychází, takže tam je jedná zásadní fotografie na každý rok.

Snažili jsme se vybrat ke každému roku. Někdy to bylo docela náročné.

Sou roky, kdy jsme nevěděli, co tam dáte, a pak jsou roky, kdy jsme těch kandidátům na fotografii měli víc.

Řekli jsme si, že prostě vybere jednu, takže jsme vybrali.

To jsme našli ty důležité momenty, jsou tam i obrazové zdokumentovány.

Třeba rok 2016, kdy se Miloš Zemanu potkal s čínským vůcem s tím chingem a tukali se pivem.

Tak, ale protože pane redaktore Tychanove,

já si velice dobře pamatuje otázku a jsem schopel na sekni, kdykoliv vrátit, tak se vrátím k vaší otastce.

Ty si se ptál, na co se stoupal?

Ne, ty si se ptál, ty si výnál, nebo výnál, výnál tu ukázku výniatek, kteří se týkáte a toho rybníka nové veselí.

A proč tam je to, co to mělo dát v uliči?

Mělo to pomoci skompletovat ten celkvý obraz.

Ono samozřejmě jednotlivě tohle to ní neřekne prakticky nic, ale to je právě to.

Ano, jsou čtenáři, kteří ve mou knihu, teď se podívají někdo prostřed, tam si něco přečtou jednu větu, teď si z toho dělají obraz, kteří kníže to nechci, protože k čemu to je toto.

Ale ta kniha, podle mě, jak já si to myslím, představuje, ten jísmysl je v tom celku, v tom, že zachycuje celého začátku dokonce,

protože takhle by se to dalokrásně schodit,
můžeš si na vybírat nějaké věci, které tě napadnou prostě z toho, něco prostě z toho se staviš,
tak dalé ten celek nebude, nebo ten obrazek nebude celý, bude to značně výběrové.
Já samozřejmě nikdo nemůže říct, nikdy o ničem, že všechno je 100% ní kompletní, já taky ne.
Určitě bysme našli věci, které tam chybějí, ale myslím si, že tam nechybí nic podstatného,
že tam nechybí nic, co by nemělo nějakou souvislost s něčím dalším, co v té knize je.
Ty události, které tam jsou tak jsou velmi často nějakým způsobem provázane, protože mají nějaký
vývoj.
A tohle, na co si ptál, to je, ano, je to drobný střípek, sám o sobě prakticky nic neříkající,
ale dokreslující prezidentství Miloše Zemana. A já to vyšetlím proč, jo, protože, protože,
ty se rozvíjíš, že prostě svoje první, svoji první dovolenou odděl trávit na to svojí chatu,
v tom novem veselí, a tam to trával tak, že si třeba vzal na fukovací čluna, tam prostě brásdil ten
místní rybník,
tu hladinu zpíš toho místního rybníka na tom člunu, co si sám o sobě, samozřejmě,
není jako nic proti něčemu, proč ne, kdo z nás to nikdy nedělal, já třeba, jo, jo.
Ale pak se třeba okuzdál dozvížovnit jako další hlak zase tráví, takhle zase tráví, takhle další,
další dovolenou tráví, takhle zjistí, že vlastně jedna z informací třeba je, že prezident republiky trávil
svoje dovolené prakticky tak, že prostě po každý byl na těch svojích halupě a jezdil v tom člunu po
tom rybníce.
No jo, jenom, že pak je tam třeba situace, kdy zemřel Helmut Kohl, to je mimochodem teda kapitoli
nebo nebo zápisy týkající se po hřbu,
světových velikanů českých a světových osobností jsou velice takou své ráznou, jakoby vlákném
stuhu, která se také liné jak zemanovým prezidentem tak právě musela si linout i tohleto kněhou.
Jeden z těch, jedna z těch část, jedna z těch, kdy dál s tím byl pohřeb německého kancleré s
jednotitele Helmu Takhola pro ty, kteří nevidí,
připomenul byl to křesťán s korimukratický politik, který byl celkem 16 let, v úřadu kancleré, něco
porobného se málem povedlo angéle Merkel,
která nakonec skončila těsně po tůlaťkou, těsně po tím obdobím to Helmu Takhola, po tím 16 lety,
ale 16 let byl kanclerem tak zemným s jednotitelem,
protože to bylo za něj, kdy skončil suvětský svás, kdy se rozpadl ten suvětský blok, kdy německo se
mohlo znovu s jednotit, proto tedy kancler s jednotitel.
A zároveň to byl i výrazní podporovatel myšlenky Evropské integrace, Evropské unie, spolupráce v
Evropě a tak dále,
tak dále proto tedy z těchto důvodů byl vlíce vážený politik, i v České republice a tak dále, znali se s
ním samozřejmě Váslav Klaus,
i miluj zeman a tak dále, no a když Helmut Khol zemřel, tak samozřejmě se začala řešit a tady zase,
jak se dostáváme,
k tomu to jsou ty pohřby a kdo tam pojede, a teď už určitím ti naskočí slavné záběry,
i s tím zvukem, s poslanejské snimovné zavlády, zemanová přeměra Rusnuka, když se začala řešit tak
nám umřel ten mandela,
a teď jako kdo tam pojede, a to je prostě v někde a tak dále, a co ten zeman a tak dále.
To tam taky, samozřejmě v knize, to tam popsáno, ale zase, abych se vlátil k tomu Kholově, přiž si to
pomatuju, že pořád tak u toho Helmu takhle se začala řešit,
kdo za Českou Republiku pojede na ten pohřeb, kdo nás tam bude zastupovat, protože mimo jiné

úloha

vrcholních představitelou státu je ve reprezentaci a právě proto, aby se účastnili takových to událostí a tak dále,

protože to něco říká za Českou Republiku. A za Českou Republiku my jsme řekli to, že tam vlastně nikdo nebyl,

protože jaké v knize popsáno teoreticky tam mohli jeť například předseda vlády sobotka,

protože kancelér byl na úrovni předseda vlády, to je vlastně předseda vlády.

Sobotka se vracel s známvivý Japonská, s nějakým důvodem, který jsem do dnes nepochopil, se nemohl s tím svým letadlem zastavit v bojnou nebo já nevím, kde je tady ten pohře byl a neúčastnil se ho,

tak se řešilo teda, že by tam měl jako prezident, na Pražském hradě řešili,

že vlastně by tam mohli cpířat váslav Klaus, protože jako ho zažil víc tohle mohlo takovolá,

vyjádřil se někde, že ho obdivoval nebo nic takového,

váslav Klaus se le dal, protože je prostě pro tě Evropské integraci,

tak dalo přednost přednášce v ATN-ách o negativní důsledcích eurá.

Proste se opřednášce o hoditý bravo.

Ano, připřednášce placené v eurách mimo chodinem.

A miloš Zemán, abych to uzevřel, tak dalo přednost tomu, že trávil na své chalupě,

ve tvrdzy, no, veselí dovolenou a brázdil hladinu rybníka na člunu.

Pošli tomu rozumím, prošli jsou tady ty poznámky.

Jenom tady mě zaujela poznámka ke státnímu svátku 17. listopadu,

nechystá hlava státu žádný program.

Zemanově tentokrát přistačí těše vzpomínat a nějaké byl bečci,

kteří vylezou 17. listopadu na tribunu,

tím mě vůbec nezajímají ubezpečí občiny ve stejném vystoupení v Českém rozlase.

Nalistroval jsem si, ještě předtím, než jsme začeli na táčetem podkást den...

A nahráváme toho, prosím tě, aby jsme to pak vstvedila celý znova,

protože jako je to...

Nahráváme.

Ale tak, když tak bychom vyběl nějaký jiný pasáž,

ale já jsem si vyběl pasáž ze 6. dubna roku 2017,

kdy Zemán poprvé prohlásil, že zvažuje milost pro odcouzeného vraha Káinka.

Káinka.

Káinka. A ty tam píšeš, mám slziv očíh, rágoval v tento den před čestí lety Kajínek na Zemanova slova.

Co se odehrávalo v tobě, když si tuhle knížku psal, měl si taky slziv očíh třeba,

usmíval se, byl si smutný?

Všechno to tam bylo.

Prožíval si emoce?

Jo, jo.

Protože za prvé, dělal jsem to na 2 krát, jak jsem říkal, na dvě části, na dvě poloviny,

takže v různých časových údobích,

ale zároveň jsem to tak jako my ostatní prožíval průběžně celé, byhem toho,

takže jednu bylo, že se to prožíval v tůdobu, jako si občan, voli, če tak dále,

a potom znovu, když jsem to psal, se písoval, jsem si jel ty rešerše a psal jsem toho, tak dále, a u mě se projevovali takové vlny, že vždycky na stráta fáze, když jsem byl...

Jakosmar a deprese?

No, no, no, no, no, nebo u cimrmana se střídaly prvky očekávání a prvky sklamání v jeho údobní tvorbě.

A tak u mě to bylo tak, že se u mě střídaly prvky, taky řekni mi očekávání a nadšení z práce, zároveň jsem věděl, že je potřeba to posunu dál, je potřeba jako by je zase něčoho napsa, to udělal, aby se to jako hýbalo s jenem kupředů, s měrem ke konci.

A tak to byl ten...

Jeden motor.

A tohá věc byla tak, že vlastně mě to přijde prostě ten materiál, prostě jdeme obsah tady kní, takový bizární, takový bizár, jo.

Jako je třeba, já neviem, festival otrlého diváka, jsi se tam někdy byl na nějakém filmu hrozném se podívat,

tak taky nechodíš, jako dá si na to každý den, ale prostě jednou trát, to zkusíš.

Tože hrozná knížka, říkáš.

Ano, nikomu to nepřiutočist.

A takže vlastně jsem se do toho ponořil, můj slovy Miloše Zemaná, bychom mohli říct, protože jsem se ponořil do té žumpy a tyte, jak se to bylo, jako by vyloží, o to nemusí být, že, že, že, jako nemluvím, nemusím, milošim Miloše Zemanový, protože naopak Miloše Zeman mluvil o tom,

že něco jiného, jako by žumpa, já rozumíš mi, co myslím.

No, to trochu jsou vysít s tím, co jsem říkala na začátku, toho velká.

Ale takže, jako by ponořit se do toho...

Tady se vyhnou z odpovědnosti za vyřšená slova teď.

Ne, snažím.

A prostě, ponořit se prostě do toho, protože mě to, jako by hrozně bavila, vždycky to chvíli, a fakt jsem svůj toho bavit chvílem, a bylo to opčas ilegracie, jako takníha, opčas to, co se tam děje, fakt, jako chvíli kroutíš hlavou chvíli, pověd toho ještě obočí, jako Václav Klaus, ale chvíli tě to boví a směješ se, protože prostě prostě, každý káž, tohle je snad nejimozný a tak dal.

No, ale pak nutně, že vždycky to dospěl do fáze, kdy na jednou, jsem se začal říkat, tohle fakt, jako není možný, tohle to fakt, ne, prostě, jak je toto možný, tohle to dost, jako koniec, přestávka.

A musel jsem prostě o toho jít a dáci zase nějakou pauzu.

Cechická hygiena byla doložitá.

No, no, no. A pak zase se to cyklické opakalo, nebudu to celý říkat znuvala, ale budu si takové pořadne kola.

No, a mě by zajímalo, jestli teď Amose se projevují v té knížce,

ty třeba v závěru, nebo ve skoro závěru, tak mě je píšeš,

zemanů v mŭvčí ovčáček odejde do soukromého sektoru, prito, ale ještě není dojednáno, tají zatím potrobnosti v rádiu impulse.

V každém případě se nechci vynuvat veřejné činnosti potěší ale spoň.

Potěší ale spoň, to už má nějaký návoj emoční.

No tak zjevně.

Na kolik si do toho vložil sebe a svůj pohled na měloše zemana a na to jeho okolí a na kolik je to opravdu jako jenom strohý archiv jeho výroku a jeho činu?

To má víc rovin, takže se zkusím udržet tady myšlenku všech těch rovin se dotknou za prvé. Ten návoj tam nepochybně je u toho, co si přečet, tak to je asi úplně jasný.

Na druhou stranu myslím si a doufám, že tam je minimálně, že tam je jenom tak jako aspoň se se snažil,

tak aby tam bylo velice střídne.

Některé věci jsou prostě jako takové, že nebylo možné nějak neokomentovat, že prostě fakt jako tam bylo potřeba něco do říct,

ale snažil jsem se, aby to bylo stříd mě a aby to nebylo prostě přesmíru, aby to prostě ne.

Aby se to nestalo tím hlavním zdělením toho.

Tak tak knížka nemá být jakoby primárně nějakým schozením prostě Miloše Zemana jako jeho zasměšněním, takhle to řeknu.

To může zafunkovat ten obsach sám a nebo to jeho samotná činnost a to jeho působení a zase ty jeho slova a činy, sami osobi, takže to nemůžem dělat já.

Ale druhá vestru ještě pro mě některou, kterou bych chtěl do říct.

Ano, ta kniha je prakticky celá složená s věcí, které lze vnímat negativně.

Protože to znamená, že já jsem do knihy nevybíral věci, já nevím typu Miloš Zemán, si přijal nové velvyslanice v České republice, já nevím, porozuměli si prostě a všechno jako bylo krásný.

Tohle to tam člověk nenajde.

Bohužel prezident s tím Miloše Zemana je charakterizováno naprosto bezprecedentní, ale doufám, že i těžko, i opakovatelnou, nepřetržitou, šňůrou, toho, čemu jsme mluvili předtím, zase jako všel jakých selháních, chyb, průšvihů, ostud, vulgarizmu a tak dále tohle všeho, to je takové obrovské nožství, že ano, ta kniha je zestavená v postatě ze všechno těch věcí.

Ale je to proto, aby chom si uvidomili, co se těch desetlet dělo, co jsme chtěli, protože jsme to zvolili jako celé většinový myslím,

co jsme dopustili, čemu jsme nezabránili a co všechno je možné.

No dobře, a ty to tady máš rozdělí na rok první, rok druhý, třetí, až ten snad píšeš opravdu poslední.

A každý ten rok si rozbil do takových maličkých součástek,

vesmír prostě různých výroků a činů a tak dál. Když to knížku zaklapnu, dámí celou dohromady, tak jak tis toho vyšlo, jak se vyvíjelo těch desetlet s Milošem Zemanem?

Já se na to nahlédnout jako z vrchu, dá se udělat takový Big Picture?

My jsme teď krstili tu knížku v knihovně Váslava Havla a jeden z hostů a k motrů té knihy je řiditel knihovny Michal Jantowský.

Ten tam dostal takovýhle podobný dotaz a my jsme byli rádi,

že přijal účas a že se zúčastnil i té debaty, která předcházala tomu krstu,

tak jsme vlastně se snažili jak Miloše Zemana zhodnutit, to jeho prezidentství, který mám na mysli.

A on tam mluvil v tom smyslu, že jo a vlastně u něj bylo důležitý to,

že on je v politice, v diplomaci, se pojboje hroznidloho, samozřejmě on byl například mluvčí prezidenta Váslava Havla

v tom jeho československém období, potom byl ve Vyslanslem na několika postech

a on byl taky předsidá politické strany, takže se se Zemanem často vydali, stíkali a tak dále,

že má ten nadhled i ten časový odstup a vlastně i to znáho o to 89. celé to jeho působení, tak o to mohl mluvit. A on tam vyjádřil názor, že během těch 10 let bylo patrné zhoršování toho jeho vystupování, toho jeho myšlení, rozpadu osobnosti, nechci mu teď vkládat slova, která on přesně neřekl, ale zruha, takhle jsem to vás mohlo pochopit, se tohle toho byl světkem. Ve spouště věcí jsem s ním souhlasil, a jsem to tam říkal, ale v té lete úplně ne, protože já si pamatuji Miloše Zemana od 89. roku. Já jsem ho tehdy natočně sledoval, když byl v televizím pořadu Československé televize ve Čirek, no jen prozované, což byl pořad, který vyrábil nebo vyrábil, který organizoval Jiří Suchý, divela semafor v tom, divela semafor, tam se to natáčilo, tam se tam zval hosty, kteří byly schopní chytře a vtipně komentovat dění, těsně po té revoluci, v té euforii, po revoluční.

A Miloš Zeman se tehdy stal takovou hvězdou toho dění a byl velice tehdy působil, a zpoň tehdy, zase v kontextu toho dění, že tehdy niť takového neexistoval, takové pořady, komentování, politiky, satyhrá, dělání se, legerace z politika tak dále, to neexistoval, takže pro nás to bylo nové, a v tú dobu Zemano vyniknul, jako prostě hvězd a prostě byl skvělý komentátor toho dění, vlastně byla grace, takže ho pomatuju o té doby,

pak se možně v 90. lete, kdy jsem dělal televizím s pravodajství, dělal jsem politický s pravodajství taky za doby vlády, Miloš Zeman a tak dále, takže tohle všechno pomatuju.

A vždycky jsem říkal i před tu Volbu 233, i před Volbu 218, Miloš Zeman tady byl celou dobu, byli jsme tady, on tady byl, měli by ho všechny znát, ja ho znám, tak ho máte znát taky všichni ostatní, měli byste vědět co je zač, co dělá, jak se chová, jaký ho přístup k čemu a tak dále, tak dále, takže pro mě z mého pohledu se nezměnil a je to pořád stejné, Miloš Zeman a to je mimo jiný důvod, proč ho podle mě lidi volili, protože právě o něho chtěli takového, proto si ho volili.

Takže za mě se nezměnil, je prostě pořád stejné, fyzicky ano, samozřejmě tak to je logicky, ale jinak ne.

Co by ne to řekl Václav Havel, že se táhle kniha plná výroku Miloše Zemana křtí v jeho knihovně?

Já nevím, za prvé musím odpovědět, že nevím, ale druhá odpovědět, že si myslím...

Přemejšel zna tím? Isi to je vhodný?

No takhle, já jsem nad tím nad tím nepřemejšel. My jsme nám měli ten křesčov týho knihovně, ale já jsem nad tím nepřemejšel, protože mě vlastně to přišel na prosto přirození a to je vlastně moje i odpovědět.

Já si myslím, že on by to považoval, že to je, že to prostě tam sedlo.

Že to tam prostě přesně patří, že to je prostě součást toho jeho absurdního dramatu a myslím si, že by mu to přišel jako dobrá legracie a vyvrcholení.

Pro mě osobně to bylo něco prostě jako by mimořádného.

Já jsem si se s Václav Havellem se osobně i setkal, zažil jsem ho při práci, ale teď na jednou, jako by se dět v knihovně, která jsme nejponějším a s tím VH, za zády a tak dále, tak mi to přišlo jako úplně neuvěřitelný.

Ale myslím si, že vlastně to sedí k sobě dokonale.

Tak knižka, kterou teď držím v ruce, tak je mastná, mám na sobě mastný flek.

Můžeš mě vysvětlit, proč?

Existuje video záznam a fotografie z toho krtu v knihovně Václav Havela,

když jsme chystali ten křest a tu diskusi předtím tak kolegyně Karolina, která to má na starosti, tak mi říkala prostě, že mi naše knižky v edici N nepolíváme výnem, tak si vymyslí něco jiného. A já jsem si říkala, OK, ale v tom případě musí to být něco, co je společného, co mám se společného s Milošem Zemonem.

Poklelo by další, bude si spoustat dalších kapalin, který by se to dělalo polevat, ale pochopil jsem z toho, že to myslí obecně, že nejen výno, ale nicžem to nebudeme polívat. Tak to nebudeme polívat. Když teda kapalně skupenství napřicházlo v úvahu, pliné to nevím, jak bychom dělali, takže zbývá už jenom pevné skupenství, pokud můžu jít z Petra Koupského vedle do redakci, si ještě nějaké další, ale myslím, že ne, plázma. To nechme stanu.

Takže pevné skupenství, aby to Suvi se vlas Milošem Zemonem, tak co byte napadlo?

No tak myslme, ne mě napadlo, že ten křest, že pokřtíme knihu ovarem.

A posluchači děváci čtenáři si to můžu upusit v tom videu, nebo případně si pojadá na fotografii Gaba Kuchty,

kterou máme v deníku N, a kde je vidět jak Renata Kalenska, která moderovala tu debatu před tím křtém, drží provázek, na konci provázku je pravý řeznický hák, který nám zapůjčila Petra Procházková, která má takové věci.

Na ten řeznický hák jsme nabudli ovar skutečný,

poprosil jsem pana Řantovského, aby vzal do roky ovar,

poprosil jsem s Dišu Pokornou, což je kolegine redaktorka Zdeníku Vén,

která také chystá knihu, která se ještě bude zabývat, hlavně konsem,

rymiloš je zamánanou pražském hradě, aby si postavila okus dál s tu knihu, zvednul jsem ruku na přípravu,

a to bylo mluveno, že až já takhle mávnu, jestli z náš trhák, naštěstí,

jestli nám hlavně to nesmíte jako drží, až jsem mávnul, tak pan Řantovský,

která vlastně jakoby symbolicky, jakoby spustil ten ovar, a ten ovar se dotknu té knihy,

a tím ovarem jsme pokřtili tu knihu.

Jený mysl, vy držím v ruce knihu, která je zasvěšená ovarem, který držil v ruce pan Řantovský.

Já bych to rád ukončil, hon, co jste bou už, a ukončil bych to poslední větou,

která je v té knížce ještě předtím, že tam nějaký doslov, začel 9. brezen 2023,

a pokud už tohle nechceme, je kniha, kterou jste právě dočetli, uzevřena.

Vyhrožeš, že se Miloš Zeman může ještě vrátit zpátky do svého úředu, nebo co tím chceš říct?

No já nevím, já jsem nejří myslel, že to vykecaš, teď se to teda nevykecaal,

a nevím se to teda říct, protože vlastně ten závěr knihy je odpovědný na to, co se teď kaptaš,

a nevím, jestli to říct s tím čtenářům nebo ne.

Tak naznač.

To se naznačil ty?

Víš co, mě, kdy jsi...

Já to nevím.

No v těch dobách, kdy jsem, kdy jsem, kdy jsem opčas jako mluvil s Milošem Zemanem jakože premiérem, nebo předsedu si mohně já nevím,

co přesně v tohle zrovna fludu byl, tak jsem taky dělal nějaký rozhovor s sesou druhem grébeníčkem, což byl předseda komunistů, tehdy.

A já jsem o položené na kou otázku, on základ mě podíval a říká,

vaše chytrá otázka, pane redaktore, už v sobě zahrnuje odpověď.

Tak to teď říkáme.

Naznačil si dost.

Honza Kudláček, editor, zahraniční rubryky, Daníku Ena, taky autor nové kněhy, prezident Zeman, slova Ačiny, kněhy s dírou, mě konkrétně kněhy, která je zasvěnena o varem.

Honza, moc ti děkuju, měj se hezky.

Já vám také děkuji, pane redaktore, tichačku a přeji vám, aby i těch následujících 10 let bylo styňě tak plodných,

jako těch mých 10 pižámkových let.

A následujte.

Následuje krátká reklamní pauza. Za 15 sekund jsme zpátky.

Užijte si projekt se nejlepších vědeckých dokumentů z celého světa.

58 ročník mezi národního festivalu Akadémia Film Olomouc proběhne 25. a 30. dubne.

Akreditujte se zdarma na www.afoc.cz.

To jsou na řadě zprávy, které by vás dneska neměli minout.

Ukraina kupuje od Polska 150 obrněných transportérů Rosomak, samohybné Minomety Rack a protiletadlové řízené strzely Piorun.

Oznámil to spolupracovník Polského premiéra Mateu Šemoravěckého pojednání šéf a vlády s ukrainským prezidentem Volodymyrem Zelenským.

Předseda americké sněmovny reprezentantů Kevin McCarty se v Kalifornii setkal s Chajvanskou prezidentkou,

informovala o tom agentura Reuters.

Vláda vypustila na návrh ministerstva zdravotnictví COVID-19

ze seznamu na kařlivých nemocí jejichž zaviněné šíření je trestné.

Změňá je nezbytná pro zrušení povinné sedmidenní izolace po pozitivním testu na COVID.

Zřejmě se tak stane v polovině dűbna.

Žena bývalého hradního protokoláře Vladimíra Kruliše dostala od české národní banky před manželovým nástupem do této instituce statisícové zakázky.

Bylo bez soutěže odboru jeho ředitel se s Krulišem roky zná a navštivoval ho na hradě.

Víc se dočtete na webudeník n.t.c.

A švicarská letetská společnost s VIS

otestujeme si dubněm a črvněm využití uměla inteligence.

AI bude počítat cestující při nástupu do letadla.

A na závěr ještě jízlivá poznámka.

Poloňské vraždě motivované nenávistí k LGBTQ lidem

je jímíš obětmi se stali dva mladí lidé na Slovensku,

Juraj a Matűz se premiér Petr Fiala a další ministři zaklínali pro hlášení,

že společnost nesmí tolerovat násilí a nenávist zaměřenou na jakékoliv skupiny obyvatel.

Maďarsko v nedávňé době přijalo zákon, který je směrem k LGBTQ lidem jednoznačně diskriminující.

Stručně řečeno je homofobní a snaží se je úplně vymazat zvěřejňého prostoru.

Proti tomu to zákonu podala žalobu Evropská komise, kterou podpořela celáhrada Evropských státű.

Česká vláda to ale odmítla.

Dlouho jsem přemýšľo nad tím, co myslí premiér Petr Fiala tím neustále opakovaným sloganem

Patříme na západ. A už jsem na to přišel.

Nemůže za to pokryteství politiku, ale kulatá planeta.

To jdete tak dlouho západním směrem, až se na jednu ocitnete na východě a podáváte ruku Orbánovy.

Na slyšenou v úterii.